

*Nech sa život vydá správnou cestou,
nech znova navštívi toto miesto.*

Mestom zavial teplý jesenný vánok. Prenikal halúzkami stromov a šuchotal v červenožltom lístí.

„Aká pekná vôňa,“ zavrtela nosom Mimi, ktorá sa s ockom vracala z prechádzky. „Tak vonia babie leto.“

Mimi mala zatvorené oči. Bola nevidiaca. Svet videla rukami, ušami a nosom. Všeličo jej voňalo a znelo.

Cítila a počula každé ročné obdobie. Rozoznala dokonca aj každý mesiac. December bol svieži a voňal perníkovým korením. Povetrím sa nieslo cinkanie ľadu a vianočných zvončekov. Vo februári sa do vzduchu začala vplietaať vôňa zeme. Člup-člup, zneli zo všetkých strán kvapky vody. Na apríl sa nikdy nedalo spoľahnúť. Mimi na tvári zavše zacítila teplé lúče slnka, ktoré sa miešali s chladným dažďom. Cez nos jej sem-tam prefrngla i oneskorená snehová vločka. Zato máj si pohodlne hovel na voňavom tróne z rozkvitnutých kvetov. Koncertoval v ňom včelí roj a vyspevoval vtáčí orchester.

Letné mesiace voňali Mimi ako radosť. Zneli ako šum vlniek na jazere s rybkou, ktorá vyskočila nad hladinu. Lepili sa na pery ako vanilková zmrzlina. Smiali sa ako jej najlepšia kamarátka Líza.

„Čím vonia babie leto?“ zaujímal sa ocko.

„Lepkavým medom a vlhkým machom. Cukrovou vatou a jablčným muštom,“ usmiala sa Mimi. Na pokožke cítila vrtkavé slnko a jemnú vlahu jesene.

Ulicou sa práve vtedy prehnalo nákladné auto. Na vlečke ťahalo obrovský žltý kontajner. Roztopašne zatrúbilo.

Tu-tu-tú! Tu-tu-tu-tu-tú!

Mimi bolo trúbenie povedomé. Znelo mestom každú jeseň.

Nákladiak zabočil a zamieril si to k činžiaku, v ktorom bývala Mimi s ockom, kamarátkou Lízou a so susedmi.

